

Nagyon szeress VAGY SEHOGY!

Írta: BERNÁTH BEA

**Albert Györgyi televíziós újságíró
három nagy szerelem és két válás után azt állítja,
hogy nagyrészt a gyerekkorban eldőlt,
milyen kapcsolatok fűznek bennünket felnőttként
a partnereinkhez, a barátainkhoz.**

Úgy emlékszem, hatéves koromig hihetetlenül boldog voltam. Nagy családban éltem, mert a nagyszüleim is velünk laktak. Velük, ahogy általában máshol is lenni szokott, sokkal jobb volt a viszonyom, mint a szüleimmel. Hiszen a nagyszülő és az unoka kapcsolatát nem terheli nyomasztó szülői felelősség. Ugyanakkor az életkorral nő a tapasztalat, a nevelői bölcsesség, és a kapcsolatok ápolására fordítható idő is. Olyasmint, ha példálózhatok ezzel, mint a férj és a szerető közötti különbség. Az utóbbival mindig csak kipihenve találkozol és mindig a legjobb formákat mutatják egymásnak. Szóval az első éveim olyanok voltak, mint egy álom. Körülöttem négy felnőtt forgott, hiszen a nagyszüleim mellett természetesen a papám és a mamám is kényeztetett.

És ezek szerint megtanítottak szeretni.

Hát.. nem egészen. Ez a paradicsomi állapot ugyanis csak hatéves koromig tartott. Akkor háromszoros trauma ért. Legalábbis én így éltem át. Az első trauma az volt, hogy a szüleimmel külföldre költöztünk, és ezért el kellett válnom a nagyszüleimtől. Ugyanakkor iskolába kezdtem járni, ami szintén nagy váltást jelentett. És végül megszületett a testvérem, amit nagyon rosszul éltem meg. Úgy éreztem, hogy megcsaltak, elárultak, én egyedül kevés vagyok a szüleimnek.

Egy ilyen sebet begyógyíthat az idő, a siker. Nem?

Talán furcsán hangzik egy felnőtt nő szájából, de én azóta is cipelem ezt a sérülést. Tudom, nagyon nehéz velem barátkozni, intim kapcsolatot teremteni, mert gyanakvó, bizalmatlan és kizárólagosságot követelő ember vagyok. Állandóan összekeverem a szeretetet a kisajátítással. Képtelen vagyok elviselni például, hogy egy barátom mondjuk jóban legyen valakivel, aki nekem nem szimpatikus. Lehet, hogy igazságtalanul, de mindezt a szüleim tapasztalatlanságának rovom fel. Úgy gondolom, hogy nagyon korán meg kell tanítani a gyerekeknek: a szeretet végtelen, és neki nem jut kevesebb attól, ha más is kap belőle.

Ez azt jelent, hogy te egy kialakult kapcsolatban sem oldódsz fel teljesen?

Györgyike a szüleivel

Dehogynem! Ha megszerettem valakit, hihetetlen eszetlen dolgokra voltam képes. Amikor hat évvel ezelőtt beleestem egy férfiba, három nap ismeretség után felajánlottam neki az életemet, a lakásomat, a pénzemet. Iszonyú jó az embernek belevetni magát egy szerelembe, de a csalódásaim, a válásaim miatt azt mondom, hogy ma már nem akarok ilyen agyatlan állapotba kerülni.

Azt hiszem, ma már túl vagyok a nehezen, mégis azt mondom erre a házasságra, hogy nem érte meg.

Félsz a jövőtől?

Szerintem bizonyos tapasztalatok után természetes, hogy az ember vigyáz magára, meg akarja tartani az ép elméjét. Hiszen élesen élnek benne még az emlékképek az előző szerelem eszetlen állapotáról, de az utána következő örült szenvedésről, betegségről is.

Másfél éve váltál el Máté Gábor színművésztől. Talán éppen a válásod óta eltelt időszak szülte ezeket a keserű szavakat?

Az is. Hiszen az ember előbb-utóbb összegez, felteszi a mérlegre a jó és a rossz dolgokat, és nem hazudhat magának, ha az utóbbi serpenyő a nehezebb. Bár azt hiszem, ma már kievickéltem, túl vagyok a nehezen, mégis azt mondom erre a házasságra, hogy nem érte meg. Annyit szenvedtem ez alatt az öt év alatt, hogy ebből az a fél év boldogság az elején kevés kárpótlásul.

Úgy tetszik, ez a tapasztalat eldöntheti következő kapcsolataid minőségét?

Hosszú távon ma már azt hiszem, csak az a kapcsolat működik jól, amelyben a partnerek meg tudják tartani az önállóságukat. Tehát az eszükre, a jól felfogott saját érdekeikre is gondolnak. Már csak azért is, mert nagyon becsapós, ha csupán az érzelmeidre, érzékeidre hallgatsz. Például ott van a szexualitás. Közismert, hogy ehhez a dologhoz a nők alapvetően másképp viszonyulnak, mint a férfiak. Míg egy férfi érzelmeit nem nagyon befolyásolja, hogy partnerével jó volt-e az ágyban, addig egy nő lelkileg iszonyú jelentőséget tulajdonít annak, ha valakivel fantasztikus szeretkezik. Én is beleestem ebbe a csapdába. Halálosan szerelmes lettem egy férfiba, meg voltam róla győződve, hogy ő a legideálisabb társ, belőle válhat a legjobb apa. Csak azért, mert testileg nagyon megértettük egymást. Amikor megtört a varázs, rá kellett döbennem, hogy a felsorolt jó tulajdonságokkal csak én díszítettem fel a partneremet, mert valójában egy elleneszenves, nagyképű, gerinctelen alak, akit ha nem szeretkeztem volna vele, messzire elkerülök.

A női és férfi szexuális magatartás között más különbség is van. Míg a tapasztalat azt igazolja, hogy egy nő általában képes a monogámiára, a férfiaknak ez elég nehezen megy. És ilyenkor nagy dilemma, hogy jobb-e egy félrelépés beismerése, az őszinteség vagy egy harmonikus kapcsolatnak az használ, ha inkább elhallgatjuk, letagadjuk ezeket a botlásokat.

Nagyon nehéz erre válaszolni. Mert hiszem, hogy hosszú távon nem működik jól az a kapcsolat, amelyik tele van ha-

zugságokkal. Viszont gyakran az őszinteséggel többet rontunk, mint amennyit használunk. Mondok egy példát. Egy svájci barátnőm mesélte, hogy az ismerőse több mint tizenöt éve él a férjével, akit nagyon szeret. A legnagyobb bánatuk, hogy eddig nem született gyerme-

**Például,
hogyan lehet válaszolni
arra a banális kérdésre:
ugye velem volt a legjobb?**

kük. Elmentek mindenféle kivizsgálásra, ahol megmondták nekik: külön-külön egyikőjükkel sincs semmi baj, csak valahogy együtt nem működik a dolog. A gyerektelenség miatt egyre döcögősebbé vált a házasság. Talán ez is belejátszott abba, hogy a barátnőm ismerőse egy válalati bulin összejött egy kollégájával. Az egyéjszakás románc után teherbe esett. Mivel előtte és utána együtt volt a férjével is, bár kicsi az esély, de elképzelhető, hogy a házastárs az apa. Amióta közölte a férjével, hogy állapotos, a házassága teljesen rendbe jött. A férje kényezteti, a te nyeren hordozza, és a nő is hihetetlenül boldog. Csak az az egyéjszakás kaland vett árnyékot erre az idillre. Folyton azt kérdezteti a barátnőmtől: legyen-e őszinte, mondja-e el a férjének, vagy inkább hallgasson róla. Te mit választál volna? Én bevallom, azt mondtam volna neki, hogy hallgasson. Hiszen egy ilyen vallo mástól nemcsak egy jó kapcsolat mehet tönkre, hanem a születendő gyerek élete is. Ugyanis: vagy apa nélkül nő fel, vagy egy olyan családban, ahol mindig árgus szemekkel fogják a vonásait vizsgálni: vajon mire hasonlít.

Ezek szerint mégiscsak azt tartod, hogy le lehet élni egy életet hazugságokkal?

Nem ezt mondtam. Csak vannak olyan helyzetek, esetleg ostoba kérdések, amelyekre nem lehet őszintén reagálni. Például, hogy lehet válaszolni arra a banális kérdésre: ugye velem volt a legjobb? Mert ugye mindenki tudja, hogy a kérdező „igent” vár. Hiába leszel őszinte és mondjuk azt válaszolod, hogy „hát a Bélával jobb volt, de téged sokkal jobban szeretlek”, már meg is van a baj. Azt hiszem, egy jó kapcsolat, legyen az szerelmi viszony vagy barátság, nem annyira az őszinteségen, mint a szövetségen alapul. Olyan ez, mint egy összeforrt sportcsapat, amelynek a tagjai az öltözőben veszekednek, sőt talán hazudoznak egymásnak, de kinn a pályán, ahol tétre megy játék, együttműködnek, nem árulják el, nem verik át egymást.

Eszerint te képes vagy megbocsátani, ha a barátod vagy a szerelmed megcsal, elárul, de kifelé továbbra is a szövetségesed?

Hát, azt hiszem, inkább meg tudom érteni idővel, vagy meg tudom magyarázni. De valójában soha nem tudom fel dolgozni, hogy mondjuk a párom ugyanazt tutogja egy másik nő fülébe, ugyanolyan virágot vesz neki, ugyanoda viszi vacsorázni. Azt gondolom, az élethez hihetetlen szerencse kell. Ha olyan mázlid van, hogy ezek a többnyire jelentéktelen félrelépések soha nem derülnek ki, lehet, hogy életed végéig boldogan élsz a szerelmeddel. Ha peched van, és véletlenül belebotlasz ezekbe a dolgokba, akkor vége szakadhat a kapcsolatnak, a házasságnak. Azt hiszem, ha a házasságom alatt nem jöttem volna rá néhány dologra, akkor le-

felszínes tudást ad, és ebben sok igazság van. Viszont az Egyesült Államokban kevesebb lelki sérült diák kerül ki az iskolákból. Ugyanis ott azt tanítják neked, hogy fogadd el magad, hiszen, ha nem teszed, miért várnád el másoktól. Beléd nevelik: szeresd magad, hiszen belőled csak egy van, unikum vagy. Mindehhez én azt tenném hozzá, hogy azért is érdemes nagyon szeretni magad, mert te vagy az egyetlen, aki életed végéig veled van.

Ez szomorúan hangzik.

het, hogy még most is együtt vagyok Gáborral.

Másfél éve egyedül élsz. Hogyan viseled el ezt a helyzetet?

Talán könnyebben, mint mások. Sokáig éltem külföldön, és az iskoláim nagy részét is ott végeztem. Sokat szidják az amerikai oktatási rendszert, hogy csak

Az utóbbi másfél évben azért jó dolgok is történtek velem. Nem hittem például abban, hogy felnőttként lehet még barátságot kötni. A válásom után csodálatos volt rádöbennem, hogy igenis lehet olyan embereket találni, akikkel fél szavakból megértjük egymást, akikkel hihetetlenül megnyugtató együtt lenni. Ezek a felnőttkori barátságok erősítik bennem a hitet, hogy az embernek élete végéig nyitottnak kell lennie.